

't oogenblik iemand was die waarschijnlijk aller hulp behoefde en bij wier zorgvollen toestand vergeleken, zijn eigen nietige behoeften van geen beteekenis waren. Hij luisterde beurtelings aan de beide deuren. Gedempte geluiden, wier beteekenis hij niet kende, drongen tot hem door. De zonnestrallen waren verdwenen, de schemering dreigde reeds in duisternis over te gaan. Hij was onbeschrijfelijk zenuwachtig en gejaagd en hij slaakte een diepen zucht van verlichting toen Dr. Steiner eindelijk terug kwam.

„Welnu?” vroeg hij met een stem waarin thans iets ongeduldigs, bijna iets angstigs niet te miskennen viel.

De oude dokter merkte het wel. „U kunt mee naar binnen gaan, meneer van Hagen,” zei hij op ernstigen deftigen toon.

Haastig trad Jules naar de deur, toen stond hij plotseling stil. „Dus.... heeft u aan mevrouw gezegd dat ik er ben en verwacht zij mij?”

De dokter schudde het hoofd.

Verschrikt en toch ook half geërgerd keek de ander hem aan. „Wat bedoelt u?”

„Luister eens meneer van Hagen,” hernam Steiner. „Mevrouw is niet bij kennis. Van middag, vóór ik u van den trein ben gaan halen, heb ik haar een kleine dosis morphine gegeven tegen de hevige benauwdheden. Zij is toen ingeslapen en nog is zij niet uit die verdooving ontwaakt. Ik heb het een en ander beproefd, maar ik vrees dat zij niet meer bijkomt. 't Spijt mij ontzaglijk voor u dat zij geen helder oogenblik meer hebben zal, maar voor de zieke zelf is 't misschien beter zoo.”

Jules antwoordde niet dadelijk. Een vreemde gewaarwording maakte zich van hem meester, hij wist zelf niet of 't een gevoel van verlichting of van spijt was. „Laten wij dan gaan,” zei hij eindelijk.

De dokter ging hem vóór, de gang door en opende zwiingend een deur. Het was een rüime kamer, een groote, staande lamp, door een rood zijden kap gedekt, verspreidde een zacht licht. Er heerschte een doordringende lucht. Van Hagen voelde een soort van duizeling, maar met geweld schudde hij het zwakke gevoel van zich af en trad nader. Het ledikant was door cretonnen gordijnen, in sierlijke draperieën opgenomen, omgeven. Een non, die de kranke verpleegde, lag voor een stoel bij het bed te bidden. In een anderen hoek zat Lieschen, die de stilte door haar snikken verbrak. De tegenwoordigheid dier twee vrouwen hinderde van Hagen vreeselijk. Hij vroeg zich plotseling af of zij zouden weten in welke betrekking hij tot de zieke stond en welke gevolgtrekkingen zij daaruit zouden maken. Natuurlijk wisten zij het. Marie zou wel veel gepraat hebben. Zij zagen waarschijnlijk een soort van blauwbaard in hem. Ofschoon zijn hart hevig klopte en iedere zenuw gespannen was, naderde hij met een onverschillige houding het bed en keek hij naar zijn vrouw.

Hij zag een klein, geheel ingezonken gezicht op de kussens liggen. De gelaatskleur was grijsachtig bleek, de bloedeloze lippen half geopend, violetkleurige kringen onder de half gebroken oogen en diepe voegen bij de neus-